

Arrest

nr. 136 478 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gezien de aanvullende nota van verzoekende partij van 20 november 2014.

Gezien het arrest nr. 134 623 van 4 december 2014 waarbij de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 22 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gezien de aanvullende nota van verwerende partij van 5 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 april 2014 en heeft zich op 17 april 2014 voor de tweede keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 26 mei 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Pakistaanse staatsburgerschap te bezitten en van origine Dar te zijn. U bent geboren in Lahore (Punjab, Pakistan) waar u ook woont.

Op 3 januari 2012 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België wegens problemen die u kende omwille van uw Ahmadiyya-geloof: u had geholpen met het bewaken van een Ahmaddiya-moskee in Lahore en daarbij geholpen ene Z.(...) F.(...), een man die de moskee had beschoten in november 2010, te identificeren. In december 2011 had een andere man, ene E.(...), u er valselyk van beschuldigd dat u hem had proberen te bekeren; daardoor was de politie naar uw huis gekomen. Bij uw aankomst in België was uw broer D.(...) L.(...) A.(...) al sinds 1996 in het land, maar zijn asielaanvraag werd in april 1997 geweigerd.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) besloot aangaande uw eigen, eerste asielaanvraag op 26 maart 2013 echter tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 30 juli 2013. U verliet daarop het land en trok naar Duitsland waar u op 26 september 2013 een asielaanvraag indiende. Daar wordt u weliswaar gezegd dat u terug moet naar België, wat u op 14 april 2014 effectief doet. Op 17 april 2014 dient u in België een tweede asielaanvraag in.

In het kader van uw huidige, tweede asielaanvraag verklaart u dat uw problemen in Pakistan nog steeds actueel zijn, dat de politie, Zaheer Fowdi en zijn mensen nog steeds op zoek zijn naar u en dat u daarom nog steeds niet terug kan naar uw land. Er zou ook een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd zijn. Uw vrouw en kinderen werden in Pakistan omwille van u ook lastiggevallen en verhuisden daarom van Lahore naar Bahria. Omdat uw belagers u in Pakistan niet konden vinden, werden ook uw zus Z.(...) D.(...) en uw broers T.(...) A.(...) D.(...) en S.(...) A.(...) D.(...) door hen lastiggevallen en bedreigd. Daarom besloten ook zij Pakistan te ontvluchten. Zij trokken naar respectievelijk Verenigd Koninkrijk, Nederland en Nepal waar ze asiel aanvroegen en ook het statuut van vluchteling kregen.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: documenten in verband met de asielprocedures van uw zus en broers in het Verenigd Koninkrijk, Nederland en Nepal, een origineel Pakistaans arrestatiebevel en een uittreksel uit de Pakistaanse grondwet.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, nl. het feit dat u nog steeds zou gezocht worden door de politie en door Zaheer Fowdi en zijn mannen wegens uw Ahmadiyya-geloof – zij zouden ondertussen ook uw broers, zus en vrouw en kinderen lastigvallen. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat deze vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw identiteit niet ontegensprekelijk kon aantonen, omdat u bijzonder weinig uitleg kon geven

over de rechtszaak die tegen u zou zijn aangespannen en omdat uw kennis over de aanval op de moskee in Mughalpura in november 2010 (nochtans een doorslaggevend element in uw asielrelaas) uiterst summier bleek; ook de door u neergelegde documenten konden de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de bijkomende elementen in verband met uw asielrelaas die u aanbrengt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, nl. uw verklaringen dat men nog steeds naar u op zoek is en daartoe zelfs uw broers, zus en gezin lastigviel en bedreigde (verklaring 2de AA 23.04.2014 vragen 15, 17, 18 & 20), moet worden beklemtoond dat deze asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Ook het door u neergelegde document dat verwijst naar uw oorspronkelijke asielrelaas (i.e. het arrestatiebevel, document 4) ligt louter in het verlengde van het door u aangehaalde asielrelaas dat in het kader van uw vorige asielaanvraag reeds als ongeloofwaardig werd beschouwd. Over dit document in kwestie dient bovendien dezelfde opmerking gemaakt te worden als over de documenten in uw eerste asielaanvraag, nl. dat (officiële) documenten wegens de wijdverspreide corruptie in uw land van herkomst gemakkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn.

Met betrekking tot de documenten in verband met uw zus Z.(...) en uw broers T.(...) en S.(...) die u neerlegt (meer bepaald die van de UK Border Agency, de Immigratie- en Naturalisatiedienst van Nederland en de UNHCR in Nepal, zie documenten 1, 2 & 3), dient opgemerkt te worden dat uit deze documenten wel blijkt dat uw zus Z.(...) als vluchteling werd erkend in het Verenigd Koninkrijk (dd. 29.06.2013), dat uw broer T.(...) in Nederland als vluchteling een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd werd verleend (dd. 17.05.2013) en dat uw broer in Nepal een nieuw vluchtelingencertificaat kreeg van de UNHCR omdat hij zijn oude verloren was (dd. 28.05.2010), maar dat uit geen enkele van deze documenten kan opgemaakt worden waarom zij hun vluchtelingenstatus verkregen van deze instanties. Dat zij hun status zouden verkregen hebben als gevolg van uw relaas dat u uiteenzette tijdens zowel uw eerste als tweede asielaanvraag (zie CGVS 1ste AA + verklaring 2de AA 23.04.2014 vraag 15), kan u aldus niet hard maken. Bovendien blijkt uit het document van uw broer S.(...) dat hij reeds in 2006 het vluchtelingenstatuut in Nepal had verkregen van de UNHCR (document 3); aangezien u zich voor uw eigen asielaanvragen beroept op problemen die waren uitgebroken sinds november 2010, is het onmogelijk dat hij omwille van deze problemen zijn statuut zou verkregen hebben.

Het uittreksel van de grondwet van Pakistan dat u neerlegt (document 5) toont de moeilijke situatie van leden van de Ahmadiyya-gemeenschap in uw land aan, zoals ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Hoe dan ook blijkt uit deze informatie dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Zoals reeds gezegd in de beslissing van uw eerste asielaanvraag, erkent het CGVS dat u een Ahmadi bent maar was u er weliswaar niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

In het kader van uw huidige asielaanvraag voegt u ook toe dat u de tolk tijdens het interview op het CGVS (eerste asielaanvraag) niet goed begreep (ze sprak net als u wel Urdu maar u begreep de inhoud van de vragen niet, verklaring 2de AA 23.04.2014 vraag 15) – in concreto zei u toen twee keer dat u een vraag niet begreep, waarna die dan telkens herhaald werd of anders verwoord (CGVS 13.11.2012 p. 5 + CGVS 11.03.2013 p. 5). Dit argument kan bezwaarlijk als een element beschouwd worden dat de kans aanzienlijk groter zou maken dat u alsnog voor erkenning als vluchteling in aanmerking zou komen. U geeft immers zelf aan dat u de tolk wel verstond, maar de inhoud van de vragen niet. Welnu, de inhoud van de vragen wordt bepaald door de interviewer en niet door de tolk; tijdens het interview werden de twee vragen in kwestie voor u herhaald waarop u dan wel een antwoord bleek te kunnen geven. In deze context blijkt uw huidige opmerking over de aanwezige tolk tijdens uw gehoor op het CGVS weinig relevant.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Bij beschikking van 2 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet werd door de kamervoorzitter van de IVde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist dat zij zonder terechtzitting uitspraak zal doen in deze zaak tenzij één van de partijen vraagt gehoord te worden.

Verzoekende partij maakt op 17 oktober 2014, door een verzoek tot horen in te dienen, kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond.

2.2. Op 20 november 2014 legt verzoekende partij met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij twee gehoorverslagen van de broer van verzoekende partij, D.T.A., die in Nederland als vluchteling werd erkend, ter kennis worden gebracht. Luidens de verklaringen van verzoekende partij in de aanvullende nota bevestigen deze gehoorverslagen het deel van het asielrelaas waarbij haar broer ook betrokken was, namelijk de aanval op de moskee op 18 november 2010, waar zowel verzoekende partij als haar broer als bewakers aanwezig waren.

2.3. Bij 's Raads arrest nr. 134 623 van 4 december 2014 wordt de zaak verwezen naar de algemene rol vermits de Raad van oordeel is dat onderhavig beroep niet via een louter schriftelijke procedure kan worden behandeld gelet op de nieuwe stukken die verzoekende partij heeft bijgebracht.

2.4. Op 5 januari 2015 legt verwerende partij met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij de COI Focus *“Pakistan. Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie”* d.d. 12 november 2014 ter kennis wordt gebracht.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 3 j° artikel 13 EVRM, artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, artikel 8 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), van de samenwerkingsplicht, de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoekende partij aan dat verwerende partij niet heeft voldaan aan de onderzoeksplicht doordat zij het document, voorgelegd door verzoeker in het kader van huidige asielaanvraag, niet onderzoekt. Zij stelt dat zij een origineel Pakistaans arrestatiebevel heeft voorgelegd waarvan noch de authenticiteit, noch de inhoud van dit document werd onderzocht, terwijl dit wel verplicht is, en verwijst hiertoe naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, artikel 3 en 13 EVRM en artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal en rechtspraak van het EHRM. Voorts laat verzoekende partij gelden dat verwerende partij ook op basis van de verslechterde veiligheidsomstandigheden voor de Ahmadigemeenschap in Pakistan haar asielaanvraag in overweging had moeten nemen. Zij verwijst naar en citeert uit een bericht van de UN News Service genaamd *“UN rights experts call for urgent measures to protect Pakistan's religious minorities”* van 2 juni 2014, het *Annual Report 2014* van 30 april 2014 van het United States Commission on International Religious Freedom en het *World Report 2014* van Human Rights Watch dd. 21 januari 2014 waaruit blijkt dat de problemen voor Ahmadijs zijn toegenomen. Zij laat verder gelden dat de SRB *“Pakistan. Ahmadiyya muslim community”* die zich in het administratief dossier bevindt, al dateert van 29 maart 2013 en

bijgevolg voorbijgestreefd is. Verwerende partij ging volgens verzoekende partij dan ook uiterst onzorgvuldig tewerk door geen rekening te houden met de recente verslechtering van de veiligheidssituatie voor Ahmadis in Pakistan. Deze gewijzigde situatie vormt immers een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, waardoor verzoekers nieuwe asielaanvraag in overweging diende genomen te worden. Daarnaast merkt zij op dat zelfs indien de Raad van mening is dat men het verwerende partij niet kan aanrekenen dat ze geen rekening hield met recente landeninformatie die wijst op een verslechterde situatie voor Ahmadis, dan nog beschikt de Raad sinds kort over volle rechtsmacht. De Raad kan bijgevolg beoordelen of de recente toename van geweld tegen de Ahmadigemeenschap in Pakistan die blijkt uit de voorgelegde rapporten, een nieuw element vormt dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende, in de bijgevoegde inventaris als volgt aangeduide stavingstukken gevoegd: “UN News Service, *UN rights experts call for urgent measures to protect Pakistan's religious minorities*, 2 June 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/538f03344.html> [accessed 25 June 2014]; United States Commission on International Religious Freedom, *USCIRF Annual Report 2014 - Countries of Particular Concern: Pakistan*, 30 April 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/5369e5bc12.html> [accessed 25 June 2014]; Human Rights Watch, *World Report 2014 - Pakistan*, 21 January 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/52dfddc23.html> [accessed 25 June 2014]”.

3.1.3. Met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet legt verzoekende partij een aanvullende nota neer waarbij twee gehoorverslagen van haar broer, D.T.A., die in Nederland als vluchteling werd erkend, ter kennis worden gebracht. Luidens de verklaringen van verzoekende partij in de aanvullende nota bevestigen deze gehoorverslagen het deel van het asielrelaas waarbij haar broer ook betrokken was, namelijk de aanval op de moskee op 18 november 2010, waar zowel verzoekende partij als haar broer als bewakers aanwezig waren.

3.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk het feit dat zij nog steeds zou gezocht worden door de politie en door Z.F. en haar mannen wegens haar Ahmadiyya-geloof. Zij zouden ondertussen ook haar broers, zus en vrouw en kinderen lastigvallen.

De vorige asielaanvraag van verzoekende partij werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 107 717 van 30 juli 2013 omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er voor burgers in Punjab geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekende partij documenten neer in verband met de asielprocedures van haar zus en broers in het Verenigd Koninkrijk, Nederland en Nepal, een origineel Pakistaans arrestatiebevel en een uittreksel uit de Pakistaanse grondwet.

3.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang

van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.4. De Raad is van oordeel dat bij een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag alle elementen die verzoekende partij bijbrengt, dienen te worden bekeken en onderzocht om na te gaan of nieuwe elementen aan de orde zijn en of elementen door de asielzoeker zijn voorgelegd die *“de kans aanzienlijk groter maken”* dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Te dezen brengt verzoekende partij bij haar verzoekschrift algemene informatie aan betreffende de Ahmadi-gemeenschap die dateert van 2014 en bij aanvullende nota twee gehoorverslagen van haar broer D.T.A., die in Nederland als vluchteling werd erkend.

Wat de algemene situatie van de Ahmadi-gemeenschap betreft, wijst de Raad er op dat aangebrachte algemene informatie bij een meervoudige asielaanvraag omtrent de situatie in een land van herkomst en die recenter is dan de informatie van het Commissariaat-generaal geen afbreuk doet aan het feit dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dienen *in concreto* te worden aangetoond. Verzoekende partij dient aan te tonen dat wat haar betreft feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in haar land van herkomst of dat zij valt onder de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot het subsidiaire beschermingsstatuut.

Echter, niettegenstaande de stukken die verzoekende partij neerlegt over de situatie van de Ahmadi in Pakistan louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie in Pakistan van aard is om een beschermingsstatus te wettigen, is de Raad van oordeel dat de hieruit blijkende precare situatie van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan *in casu* en gelet op de erkenning als vluchteling van verschillende familieleden de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Immers, wat betreft de twee gehoorverslagen van haar broer D.T.A. die in Nederland als vluchteling werd erkend, geeft verzoekende partij aan dat deze verslagen het deel van haar asielrelaas waarbij D.T.A. ook betrokken was, namelijk de aanval op de moskee op 18 november 2010 waar zowel verzoekende partij als haar broer als bewakers aanwezig waren, bevestigen, zoals volgens verzoekende partij blijkt uit de bladzijden 6 en 17. Daargelaten de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten in verband met de asielprocedures van haar zus en broers in het Verenigd Koninkrijk, Nederland en Nepal, het origineel Pakistaans arrestatiebevel en het uittreksel uit de Pakistaanse grondwet, stelt de Raad vast dat ook deze gehoorverslagen *in casu* de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en nader dient te worden onderzocht door de commissaris-generaal.

3.5. Gelet op bovenstaande overwegingen, is de Raad van oordeel dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat verzoekende partij in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van

vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd en dient de zaak te worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 mei 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS